

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

El proletariat català reivindica, aquest 1.º de Maig, l'Estatut!

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

La U. S. C., en celebrar el Dia dels Treballadors, saluda el proletariat internacional

La significació de la Festa

La festa del Primer de Maig des dels primers anys de la seva celebració ha tingut una significació especial: la de presentar el proletariat com força organitzada i prepotent, però amb propòsits i funcions d'alta ciutadania. Llevat de casos excepcionals en els quals la manifestació pública ha degenerat en explosió motinesca, les masses obreres en actitud ordenada i pacífica s'han dirigit al poder i han fet entrega de llurs conclusions o programes d' immediata aplicació.

Aquesta actitud dóna a la manifestació proletària un doble valor: l'intrinsec, això és, el que de per si ja tenen les representacions de la ideologia obrera en quant expressen humana ascensió, i el relatiu de posar en evidència la capacitat dels obrers per als moviments de conjunt i de massa en possessió d'una força que s'exhibeix, i que s'imposa una voluntària contenció. L'actitud universal dels obrers en aquesta diada podria definir-se així: Commemorem amb un acte de senzilla dignitat cívica la brutal i inhumana agressió perpetrada contra uns companys nostres. Sapigueu que som forts i que som humans. Tenim un credo que culmina en la suprema llibertat, però, com que no el podeu comprendre, recolliu aquestes reivindicacions fragmentàries i incorporeu-les a les vostres tasques legislatives.

El moviment obrer, en el Primer de Maig, afirma la superioritat del seu fi i del seu procediment. Ressalta en primer terme el seu caràcter d'UNIVERSAL. Consagra d'una manera expressa la seva modalitat PACÍFICA. Combina les normes del pensament i les de l'acció determinant la funció CIUTADANA. Una manifestació de Primer de Maig és un espectacle únic en la història, un vast exercit que en un moment donat es manifesta en tots els països, cenyint tota la terra, amb força suficient per a suspendre la seva vida i deixar-la com un planeta mort, petrificat; però és l'exercit del gran ideal que no pot contradir les seves essències altament humanes, i com que cada soldat és un home, un sentiment de santa germanor corre per les apretades files i s'obren tots els braços i els llavis s'obren per a cantar fervorosament LA INTERNACIONAL.

Tenim ben arrelada la convicció que el moviment obrer sintetitza totes les ideologies presents i pretèrites d'humana lliberació. És una lluita de classes en el sentit econòmic, però més encara en el sentit moral. Quan diem que anem contra tots el privilegiats, és perquè sabem que, privats d'ells, som més bons i més forts. Els privilegiats aniquilen l'esperit dels homes. Els privilegiats tornen els homes vils i covards. Aparteu el privilegi, i veureu emergir l'home, sa, vigorós, complet. És el secret de la nostra força i la superioritat indiscutible de la nostra classe. Per això el nostre triomf és fatal, inevitable.

Ens dol haver de dir que hi ha obrers que no comprenen el sentit de la lluita i interpreten la seva finalitat com si fos la conquesta successiva del benefici antisocial i extrahumà que s'obté precisament amb la gaubança dels privilegiats. Aquesta falsa interpretació dels nostres objectius es reflexa en els mètodes de lluita i perjudica sensiblement la nostra significació ètica. Obrerisme i epicurisme són coses ben antagòniques. Per haver-les confoses, molts obrers de Catalunya han perdut la noció de ço que el Primer de Maig representa. Nosaltres, que aspirem a sentir la veu dels nostres en el magne coral d'aquesta gloriosa diada, volem que quedi ben marcada aquesta triple significació que, per incomprens, és repudiada per alguns obrers de Catalunya: UNIVERSAL, PACÍFICA, CIUTADANA.

M. SERRA I MORET

LA INTERNACIONAL

a-munt! els damnats de la ter-
 ra! a-munt! els forçats de la fam! La
 for-ça pel dret es vençuda s'acosta el bell temps
 de la pau. Del passat damnem les misè-
 ries esclaus! aixequem vostres cors! La terra
 serà tota nostra i el sol lluirà per tot-
 hom. És la lluita darrera agrupem-nos germans
 La Internacional siga la patria dels humans És la
 lluita darrera agrupem-nos germans La Inter-
 nacion — al siga la patria dels humans!

Amunt, els damnats de la terra!
 Amunt, els forçats de la fam!
 La guerra pel dret és vençuda,
 s'acosta el bell temps de la pau.
 Del passat damnem les misèries;
 esclaus, aixequem vostres cors!
 La terra serà tota nostra
 i el sol lluirà per tothom.

És la lluita darrera;
 apleguem-nos, germans!
 La Internacional siga
 la pàtria dels humans!

(Versió catalana de Rafael Campalans)

Mitings i Conferències PRIMER DE MAIG

Complimentant l'acord del Primer Congrés Nacional de la Unió Socialista de Catalunya, el Comitè Executiu ha organitzat importants mitings i conferències a Barcelona i arreu de Catalunya. Afirmar, així, la Unió Socialista de Catalunya la seva definició clàssica en el camp polític català, alhora que dona una prova impressionant de la seva força estructural i de la influència que gaudeix ja en la massa treballadora del camp i de la ciutat.

L'esforç del Partit i dels militants que han acceptat la feitura responsable de difondre a Catalunya els principis i la tàctica del socialisme internacional, és realment admirable. Però, tanmateix, no és sino el començament d'un esforç, l'inici de la tasca extensa i profunda que sistemàticament, infatigablement, hem d'acomplir pels ulls de llums ideals i de realitats punyents i de mestratge constant els cervells. Companys!

Per Catalunya socialista, celebrem amb vigòria i entusiasme el Dia del Treballador, el Primer de Maig!

Vet aci els actes organitzats pel Comitè Executiu:

ABRIL 30

Conferència d'E. Granier-Barrera al Centre d'Esquerra de Puigreig, a les nou de la tarda. Tema: "Socialisme".

Miting a la Secció de Pineda, a les nou i mitja del vespre. Oradors: Joan Comorera, J. Duran i Guàrdia, Felip Barjau, M. Serra i Moret

Conferència de Rafael Campalans a la Secció de Girona, a les nou del vespre.

Miting a Agramunt, a les nou del vespre. Oradors: Isidor Clusoles, I. Ardiaca, D. Jufresa, J. Santaló, J. Arqués.

Conferència de Maria Gibis a la Secció del Districte III, la Noguera, 12 (Sant Gervasi), a les nou i mitja del vespre.

Conferència d'Estanislau Ruiz a la

Secció de Badalona, a les nou del vespre.

Conferència d'E. Granier-Barrera a la Secció del Districte VIII, Montseny, 35, pral., a les deu del vespre.

Conferència d'Angela Graupera al Casal Català d'Esquerres del Poblet, València, 454, a les deu del vespre. Tema: "Els obrers i el Primer de Maig".

Conferència de Xavier Xaparro a la Secció de Sant Pol, a les nou del vespre.

(Segueix a la pàgina 4.)

Primer de Maig, solidaritat obrera

La Festa del Treball no és específicament socialista; és una diada obrerista. El proletariat d'arreu ostenta la seva força formidable, en bella germanor, amb un alt sentit cívic com a contrast amb la brutalitat capitalista manifestada un dia darrera l'altre i particularitzada en aquell que donà origen a la festa. L'extremisme orb pot haver desfigurad sovint, especialment en aquests darrers anys, l'esperit farternal que anima el Primer de Maig, però el veritable significat de la festa és la solidaritat obrera, l'exteriorització potent que fa el proletariat davant de la força adversa—del seu "Present" que un dia serà pronunciat d'una manera tan irresistible que farà trontollar el món.

Cada Primer de Maig ens ha de fer meditar l'eficàcia o l'esterilitat de la divisió, millor, de la separació, dels grups obrers adscrits a les diferents ideologies. El Primer de Maig és una festa de germanor proletària; ¿perquè els restants dies de l'any ha d'existir la pugna, quines raons no aconsellen aquesta solidaritat dins la inevitable diferenciació ideològica? Aquest interrogant, cada Primer de Maig hauria de frapar les masses obreres, per a poder desaparèixer ben aviat. Particularment, caldria que fos norma de socialistes i comunistes, organitzacions parelles, branques úniques d'aquest arbre ufano que és el marxisme.

Plau-me en aquest Primer de Maig, fidel al significat de la festa, ratificar unes paraules pròpies aparegudes en 1924 a les pàgines de JUSTÍCIA SOCIAL. Entenc que és una actitud suïcida el barallar-se els uns mentre l'altre tot just inicia la seva davallada. Diu el vell aforisme que "la unió fa la força"; tàcticament se n desprèn que la desunió fa la força de l'adversari.

En la primera època catalana del nostre hebdomadari, al crit de: "Es l'hora del suprem armistici!", iniciàrem una campanya pro front únic obrer—m'honor d'haver-hi pres activíssima part—que meresquà una general simpatia i pogué aplegar respostes de significats homes del socialisme, del comunisme i de l'anarquisme (que encara no tenia res que veure amb el faisme).

"Mentre totes les forces que estan en front de l'obrerisme coincideixen en atacar-nos i llevar-nos la nostra empremta per a veure realitat els anhels d'humanisme i justícia que ens donen l'alè i la vigoria, és fer estèril la nostra lluita i donar el triomf a l'enemic el barallar-nos entre nosaltres mateixos; sindicalistes, comunistes, anarquistes i socialistes hem d'anar tots a la una mentre la classe poderosa sia la del capitalisme i els seus suports. Després, quan un de nosaltres sia el triomfant, rivalitzarem tant com vulguem per servir els ideals del proletariat", deia un article editorial (anònim, per tant) de JUSTÍCIA SOCIAL de 5 de juliol de 1924. Les coses, avui, estan exactament igual que en 1924, i no sé veure per què tots, nosaltres i els altres, haguem de coincidir en la necessitat de la unió quan una dictadura militarista ens oprimeix i ens haguem de distanciar quan hi ha un règim d'aparent llibertat, com si la força capitalista no fos la mateixa en un moment que en l'altre. Ara, tal vegada em plau-

ria veure redactades d'una altra manera les ratlles abans reproduïdes; però el seu esperit crec que és incòmode; la magna frase de Marx i Engels: "Treballadors de tots els pobles, uniu-vos!", en va ésser la inspiradora, i aquestes paraules—que hauríem de tenir gravades al més profund del cor i que formen part essencial de la nostra ideologia—seran oportunes mentre no haguem triomfat.

"¿Què hi fan les diferències si, tanmateix, tots anem per diferents camins a l'emancipació humana, a la justícia social i a la bella harmonia del món?—escriu en la meua resposta a l'enquesta de JUSTÍCIA SOCIAL sobre el front únic obrer—. "Llenceu aquestes armes, companys!", deïem un dia els socialistes catalans als sindicalistes de la nostra terra; deixeu-me dir avui: "Llenceu aquestes armes, obrers!; llenceu aquestes armes, amics comunistes!; llenceu aquestes armes, els que som socialistes! Al capdavall, amb una mica de bona voluntat, sense claudicar gens ni gota, ens podem entendre perfectament." "Jo admiro, us ho he de confessar, la compenetració burgesa. Veureu homes republicans i monàrquics, catalanistes i anticatalanistes, liberals i conservadors, units per a defensar els seus interessos de classe. ¿Són ells, els nostres adversaris, els qui ens han de donar l'exemple de compenetració? Evidentment, en això els hem de reconèixer una superioritat."

Si, sense retocar l'article, pogués despullar-lo del lirisme que té, avui, com a commemoració entusiàstica del Primer de Maig, no hauria fet res més que reproduir-lo.

En aquest mateix treball deia que tot l'error venia d'una manca de liberalitat. En efecte, socialistes i especialment comunistes, ens hem entestat en voler fer gairebé antagònics el socialisme (en el seu més ampli sentit, el marxisme si és que així ens hem d'entendre millor) amb el liberalisme; l'esteta Benedetto Croce, adscrit a la burgesia, amb paraules clares ens ha palesat el contrari. Estic segur que si tots tinguéssim aquella elevació moral, absolutament liberalíssima, de Jean Jaurès, avui no hi hauria problema.

Seguim els nostres respectius camins; però cal que fem les nostres rutes paral·leles amb perfecta harmonia. Germanor no vol dir, ni ara ni mai, renúncia.

I aquesta solidaritat és indispensable als marxistes. Serem infidels a Karl Marx si ens entossudim en negar sentit a la seva frase, a aquesta frase que a tothora pronunciem. Els partidismes priven l'eficàcia; la nostra única finalitat ha d'ésser l'emancipació dels treballadors.

En el Congrés que les Trades-Unions angleses celebraren en 1924 a Hull, Trotski, que hi assistí, digué amb la conformitat dels congressistes: "Els obrers d'Anglaterra i de Rússia, així com els de la resta del món, tenen llurs interessos comuns en la lluita contra els explotadors. Fem la unitat i lluitem tots junts, reservant-nos les nostres diferències." I el mateix any, en el Congrés de la Internacional Sindical Roja es decidí proposar a la Internacional Sindical d'Amsterdam la celebració d'un congrés mundial de fusió, idea que fou rebutjada

per la social-democràcia amb la mateixa ceguera que recentment els comunistes alemanys han negat una intel·ligència política amb els socialistes del seu país.

En el socialisme hi caben totes les tàctiques. Léon Blum, en el Congrés celebrat en 1930 a Burdeus, digué: "Som, alhora, un partit d'evolució reformista i de transformació revolucionària." Del laborisme britànic al bolxevisme, hi caben molts matisos. El no comprendre això, l'aferrar-se en les respectives tàctiques, en els partidismes que la burgesia te prou habilitat per a incrementar, la manca, en fi, de liberalisme, és el causant d'aquesta rivalitat suïcida entre obrers, concretament entre socialistes i comunistes.

No som apòstols, i per tant no podem ésser tan insensats que creguem posseir la veritat. D'errors n'hem comès tots; molts d'ells, greus. El predomini de les tàctiques reformistes, que només poden dur al triomf definitiu en circumstàncies especialíssimes, difícils de donar-se, ha portat a la social-democràcia a lamentables claudicacions; el pensament que els comunistes tenen exclusivament fixat en les tàctiques castro-fiques, que per força s'havien d'aplicar a Rússia, però que en general són inútilment cruentes, fa que no puguin captar-se l'adhesió dels qui, fidels a Marx, creuen com Colins que "la Revolució Social és una qüestió de ciència, no de violència". Ni messiànics ni catastròfics! Sapiguem tocar de peus a terra; el reformisme, en principi, ha fracassat, i els mètodes demagogs del comunisme fan la massa inconscient.

En aquest Primer de Maig reflexionem aquests punts. I posem tota la nostra voluntat perquè de la festa de tots els treballadors en surti una harmonia proletària que, sense renunciacions de cap mena, faci eficaç la lluita per a l'emancipació, amb la seguretat que la pràctica ens dirà quins són els mètodes revolucionaris més adients.

J. ROURE I TORENT

«Demaneu per a tots els pobles el dret de disposar de si mateixos.»

(Del Congrés Socialista Internacional celebrat a Copenhaguen en 1919).

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Coris, 678, 1.ª - Tel. 18871

↓

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

CONVERSA FEMENINA SOCIALISTA

Companyes afiliades a la Unió Socialista de Catalunya:

La nostra Entitat fa via ascendent, deixant al seu pas una estela refulgent com el seu pensament i lluminosa com l'ideal que la impulsa.

La seva ascensió creixent es fa visible a tothom. Els insensibles, aixequen els ulls admirats; els situats en ideologies oposades, tenen un gest de recel; els de cor obert a tota generositat i a tot anheli de justícia, la segueixen, i s'hi integren absorts en l'encís de la pròpia elevació moral-social.

I són molts, ja, aquests darrers. Cada dia que passa nous noms vénen a fornir els nostres rengles: noms blancs de joves tot just arribats a la vida, però arribats amb set de clarors pures, i noms prestigiosos d'homes bregats heroïcament en l'exercici de les arts manuals o de les intel·lectuals. Cada setmana que passa, registra noves Seccions que es formen, a ciutat i a fora, per a enrobustir la base de la Unió.

Brau impuls de creixença! Bella hora de preparació i d'inicis!

Per a comentar-la, per a fruit-la i per a aprofitar-ne tota la seva força creadora, assimiladora i suggestiva, és pel que creiem, companyes, que hem d'aplegar-nos i conversar.

Però, sobretot, per a conèixer-nos mútuament. Car som moltes ja les afiliades, i amb la majoria no ens hem pas vist mai.

No us sembla que ja és hora d'intentar-ho? La nostra actuació podrà ésser molt més efectiva si enraonem i ens posem d'acord.

El contacte pot fer-nos molt de bé. Iniciatives que potser restarien sempre adormides en el fons del nostre esperit eixiran espontàniament per la sola suggestió de la conversa col·lectiva. Tasques de propaganda i d'educació social ens seran més fàcils, i resultaran més eficients, si col·laborem plegades en llur planteig i del·linació.

Amb tot interès, doncs, us convidem, companyes —, en fer-ho ens adrecem a totes, tant a les de ciutat com a les dels pobles —, a la reunió o Conversa Preliminar que tindrem el dia 8 de maig, a les cinc de la tarda, al carrer Sant Pere més Alt, 29, pral.

No hi falteu! Ens cal a totes conèixer-nos, i ens cal encalçar cordalment!

NOTA: Preguem a totes les concurrents que no oblidin de portar el carnet de sòcia.

SARA LLORENS DE SERRA. — ELIONOR SERRANO DE XANDRI. — JOSEPA BOIRA DE SALES.

El Primer de Maig i Brand

És molt amic meu Brand. Tan amic, que ahir em deia, en les mateixes oïdes "del cor enyoradís d'avenir":

"Primer de Maig! Solemnització de pau, d'amor, germanor, treball, humanitat! Bella data d'un triomf; dia a prenyes d'esperances; aura gloriosa de la nova justícia social; anunci potser de les represàlies més nobles i generoses que per mimai més puguin exercir els homes! Primer de Maig! Caiguda de la bèstia dominadora... humanisme alçament i dolça llibertat equitable dels sempre oprimits! Primer de Maig! Una nova intel·ligència de la vida governant el món!

I bé; això fa anys, molts anys que els humans ho celebren. I ja ho celebren més de cara al passat que a l'esdevenidor. Què? ¿Aniria transformant-se en una tradició el Primer de Maig? ¿En el fons no vindrà a ésser ja quelcom de la natura d'una Pasqua o d'uns Jocs Florals?

¿No caldria millor celebrar la voluntat de les definitives victòries? ¿Y no seria preferible, defugint encantaments, precipitar-les aquestes definitives victòries que subvertiran la humana societat? Jo tindria un silenci per a tota mena de festivals, mentre hom fos camí del triomf. Però cada Primer de Maig, fent ba-

lanç dels guanyats, em juramentaria per a realitzar avui, i no demà, aquella nostra enorme revolució sense parella, que és en el demà i no en l'esplèndid avui!"

Això, en el mateix cor em deia el meu molt amic Brand.

CRISTÒFOR DE DOMÈNEC

(De JUSTÍCIA SOCIAL, en commemoració de Primer de Maig de 1924.)

La setmana del comerç mundial a Berlín

La participació de la Cooperació de consum

L'Aliança Cooperativa Internacional serà representada a la "Setmana del Comerç Mundial, a Berlín, 1932", que organitza el Berliner Tagblatt i que se celebrarà durant els dies 1 al 8 de maig, pel seu secretari general, Henry J. May, qui donarà una conferència a la capital alemanya sobre "Les formes noves del proteccionisme i els efectes destructors i constructors possibles".

L'objecte de la "Setmana del Comerç Mundial" que té l'ajut oficial de la Unió Central de les Cooperatives Alemanyes de consum i de la Cooperativa Majorista Alemanya, és la de presentar una exposició completa i imparcial de totes les forces econòmiques actives que aquest moment operen en el món.

Amb ocasió d'aquesta setmana, el Berliner Tagblatt publicarà una edició especial sobre "les cooperatives en l'economia mundial", en la qual figurarà un article d'Henry J. May i dos altres sobre el moviment cooperatiu de consum alemany. L'objecte d'aquesta edició especial és el de demostrar la unió espiritual que hi ha entre les diverses formes de cooperatives i de provar que el moviment cooperatiu, en el seu conjunt, constitueix una força econòmica d'una importància internacional de primer ordre.

PREFACI AL MANIFEST COMUNISTA

En el Primer de Maig de 1890 Friedrich Engels escrivia aquest prefaci, en el qual, junt amb profecies d'una clarividència colpidora, reflecta amb gran justesa la situació del moviment obrer en aquell moment. D'aleshores ençà les coses han canviat bastant i aquella unitat que veia Engels en el proletariat d'Europa i Amèrica s'ha romput i la classe obrera dividida entre ella per un abisme d'incomprensió i de prejudicis, roman indiferent i incapaç davant l'esfondrament del sistema econòmic capitalista.

Es hora de reflexionar, uns i altres. Si aquest Primer de Maig no ens dones altre motiu que els de la reflexió, estaria ben emprat. I aquest prefaci d'Engels és un bon tema de meditació.

Ha esdevingut necessària una nova edició alemanya del Manifest. S'han produït fets de tota mena que s'hi relacionen i que mereixen d'ésser notats ací.

A Ginebra, en 1882, va sortir una segona traducció russa feta per Vera Sassulix. Marx i jo vam redactar-ne el prefaci. Disortadament, he perdut el manuscrit alemany original, i em cal retraduir del rus, el que no és pas un avantatge per a aquest treball.

"La primera edició russa del Manifest del partit comunista, traduït per Bakunin, aparegué cap a 1860 sortit de la impremta del Kolokoi (1). En aquell moment, una traducció russa d'aquesta obra tenia tot el més per a l'Occident la importància d'una curiositat literària. Avui ja no. Per veure amb evidència com era migrat aleshores, en el moment de la primera publicació del Manifest (gener de 1848), el camp d'acció del moviment proletari, cal només consultar el darrer capítol: "Posició dels comunistes davant dels diferents partits d'oposició". Rússia i els Estats Units, en particular, no hi són ni tan sols mencionats. Fira el moment en què Rússia formava la darrera gran reserva de la reacció europea, i en què l'emigració als Estats Units absorbia l'excés de les forces obreres d'Europa. Aquests dos països subministraven a Europa matèries primeres i ensens li oferien un mercat per a la venda dels seus productes industrials. Tots dos apareixien en una forma o en una altra com a sostenidors de l'ordre social europeu.

"Com ha canviat tot això, ara! És precisament l'emigració europea el que ha fet possible el desenrotllament colossal de l'agricultura de Nord-Amèrica, la competència de la qual ha fet trontollar fins als fonaments la petita i la gran propietat territorial d'Europa. És també aquesta emigració el que ha donat als Estats Units la possibilitat d'emprendre l'explotació dels seus immensos recursos industrials i això amb una energia i en una mesura tal que el monopoli industrial de l'Occident d'Europa acabarà ràpidament. Aquestes dues circumstàncies també repercuteixen revolucionàriament damunt l'Amèrica mateixa. La petita i la mitjana propietat territorial del *farmer* que treballa ell mateix les seves terres, base de tota l'organització política americana, sucumbeix cada cop més davant de la competència de les explotacions agrícoles immenses, mentre que al mateix temps es forma per primera vegada en els districtes industrials un proletariat nombrós, al costat d'una concentració fabulosa del capital.

"Anem a Rússia. En el moment de la Revolució de 1848-49, tant els monarques com la burgesia, a Europa, veien el sol mitjà de salvació en la intervenció de Rússia contra el proletariat en camí de prendre per primer cop consciència de la seva força. Feien del tsar el cap de la reacció europea. Avui és, al seu palau de Gatzina, el presoner de guerra de la Revolució, i Rússia és a l'avantguarda del moviment revolucionari d'Europa.

"El Manifest comunista es proposava proclamar la desaparició inevitablement imminent de la propietat burgesa actual. Però, a Rússia, al costat de l'organització capitalista que es desenrotlla febrósament i de la gran propietat territorial burgesa en vies de formació, ens trobem amb què més de la meitat de la terra és propietat comuna dels camperols.

"Es tracta de saber, ara, si la comunitat agrícola russa, aquesta forma ja molt alterada de la propietat comunal primitiva de la terra, passarà directament a una forma comunista superior de la propietat territorial, o bé si experimentarà el mateix procés de dissolució que ha sofert en el desenrotllament històric d'Occident.

"La sola resposta possible per ara a aquest dilema és la següent: si la Revolució russa és el senyal d'una Revolució obrera a Occident, de manera que es completin l'una a l'altra, l'actual propietat comunal russa podrà servir com a punt de partida per a una Revolució comunista.

"Londres, 21 de gener 1882."

El Manifest ha tingut història. Salutad amb entusiasme en el moment de la seva aparició per l'avantguarda (molt poc nombrosa) del socialisme científic, fou deixat aviat en segon terme per la reacció que seguí la derrota dels obrers parisencs en juny de 1848, i per fi fou prohibit "legalment" amb la condemna dels comunistes de Colònia en novembre de 1852. Amb la desaparició de l'escena pública del moviment obrer que datava de la Revolució de febrer, el Manifest passà també a darrer terme.

Quan la classe obrera europea hagué agafat forces novament per a un nou assalt contra la potència de les classes dominants, nasqué l'Associació Internacional de Treballadors. Tenia per objectiu fondre en un gran cos d'exèrcit tota la classe obrera combatent d'Europa i d'Amèrica. No podia partir, doncs, dels principis exposats en el Manifest. Havia necessàriament de què la porta a les Trade Unions angleses, als Proudhonians francesos, belgues, italians i espanyols, i als Lassalianes alemanys (1). Aquest programa—els considerants del estatuts de la Internacional—fou redactat per Marx tot sol, amb una mestria que fou reconeguda fins i tot per Bakunin i els anarquistes. Per a la victòria definitiva de les proporcions compreses en el Manifest, Marx confiava únicament en el desenrotllament intel·lectual de la classe obrera, que havia de resultar necessàriament de la comunitat d'acció i de discussió. Els esdeveniments i les vicissituds de la lluita contra el capital—i les derrotes més que no les victòries—no podien per menys que fer sentir als combatents la ineficàcia de totes llurs panacees anteriors i tornar-los capaços de capirpregonament les condicions veritables de l'emancipació obrera. I Marx tenia raó. La classe obrera de 1874, quan la dissolució de la Internacional, era completament diferent de la de 1864, en el moment de la fundació. El Proudhonisme dels països llatins i el Lassalianisme pròpiament dit a Alemanya estaven a l'agonia, i al mateix temps les Trade Unions angleses, aleshores ultraconservadores, s'anaven acostant al moment en què el president de llur Congrés de Swansea de 1887 podia dir en llur nom: "el socialisme continental ha deixat d'ésser per a nosaltres un espantall".

El socialisme continental es confonia ja gairebé, en 1887, amb la teoria proclamada en el Manifest. I així la història del Manifest reflecteix fins a cert punt la història del moviment obrer modern des de 1848. En l'actualitat és el producte incontestablement més estès, més internacional, de tota la literatura socialista, el programa comú de milions d'obrers de tots els pobles, des de Sibèria fins a Califòrnia.

I, tanmateix, quan aparegué, no hauríem pas pogut donar-li el títol de Manifest socialista. En 1847 hom comprenia sota aquesta denominació de socialistes dues menes de gents. D'una banda els partidaris dels diversos sistemes utòpics, especialment els Owenistes a Anglaterra i els Fourieristes a França, grups ja reduïts tots dos a no ésser res més que simples sectes agòniques. I, d'una altra banda, els xarlatansocials de tota mena que volien, amb llurs panacees violades i amb tota llei d'apedaçaments, suprimir les misèries socials sense fer el més petit mal al capital i als seus guanyos. En ambdós casos, gents que vivien apartades del moviment obrer i que més aviat esperaven trobar ajut en les classes "cultivades". Per contra, la part dels obrers que estava convençuda de la insuficiència dels simples trasbalsos polítics i que volia una transformació fonamental de la societat, es deia en aquell temps *comunista*. Era un comunisme a penes elaborat, únicament instintiu, de vegades un xic grosser, però tenia prou vitalitat per a produir dos sistemes de comunisme utòpic: la *Icària* de Cabet a França i el sistema de Wetling a Alemanya. El socialisme representava en 1847 un moviment burgès; el comunisme, un moviment obrer. El socialisme tenia, en el continent almenys, entrada en els salons; el comunisme era justament el contrari. I com que nosaltres ja estàvem aleshores completament convençuts que "l'emancipació dels obrers ha d'ésser obra dels obrers mateixos", no podíem tenir dubtes ni un moment sobre

la denominació a escollir. D'aleshores ençà, mai no se'ns ha acudit de modificar-la.

"Proletaris de tots els països, uniu-vos!" Només algunes veus ens respongueren quan llançarem aquest crit a la faç del món, ara fa 42 anys, a la vetlla de la primera Revolució parisenca que féu entrar el proletariat en escena amb les seves pròpies reivindicacions. Però el 28 de setembre de 1864 es reunien obrers de la majoria dels països d'Europa occidental en l'Associació Internacional dels Treballadors, de gloriosa memòria. La Internacional pròpiament dita no visqué tanmateix més que nou anys. Però no hi ha millor prova que aquesta diada d'avui per a demostrar que encara existeix la lliga eterna d'obrers de tots els pobles fundada per ella i que és més poderosa que mai. En el

moment d'escriure aquestes ratlles, el Proletariat d'Europa i d'Amèrica passa revista a les seves forces, mobilitzades per primera vegada en un sol exèrcit, sota una mateixa bandera i per a un mateix objectiu immediat: la jornada normal legal de treball de vuit hores, ja proclamada en 1866 pel Congrés de Ginebra de la Internacional i pel Congrés obrer de París de 1889. L'espectacle d'aquesta diada mostrarà als capitalistes i als hisendats de tots els països que els proletaris de tots els països estan efectivament units.

Només voldria que Marx fos al costat meu, per veure-ho amb els seus ulls!

Londres, Primer de Maig de 1890.

FRIEDRICH ENGELS

(Versió d'E. Granier-Barrera)

Mitings i Conferències

(Continuació de la pàgina 1)

PRIMER DE MAIG
Gran miting del Comitè Executiu a l'estatge de la Secció del Districte II, Avinguda F. Layret, 101, a les deu del matí. Oradors: E. D. Sales, Emili Mira, Josep Xirau.

Conferència-controvèrsia organitzada per les Seccions dels Districtes I i IV, a l'estatge central, Sant Pere més Alt, 29, principal. Albert Farrés comentarà el "Manifest comunista" de Marx i Engels, i Rosell Martarrà desenvoluparà el tema: "L'evolució del socialisme des de Marx fins avui". Hora: a les sis tarda.

Miting a la Secció de Montgat, Biblioteca Popular, a les onze del matí. Oradors: Vicens Pagés, Rafael Castelló, Joan Coloma.

Conferència d'Estanislau Ruiz a l'Ateneu Republicà Federal de Guardiola de Berga, a les tres de la tarda. Tema: "Socialisme i desarmament".

Miting a la Secció de Figueres. Oradors: Rafael Ramis, Raimond Torroja.

Miting a la Secció de Molins de Rei, a les quatre de la tarda. Oradors: Ramon Costa, Ramon Vinyes, Josep Xirau.

Miting a la Societat Obrera de Socorsos i Cooperativa Armenterense, de Pont d'Armentera, a les quatre de la tarda. Oradors: Carles Gerhard, Joan Capdevila, Maria Creus, Cosme Rofes.

Conferència de M. Serra i Moret a l'Ateneu Republicà Federal de Santa Coloma de Farnés, a les tres de la tarda.

Miting a la Secció de Bisbal del Penedès, a les quatre de la tarda. Oradors: J. Roure Toront, J. Forment, Elionor Serrano.

Conferència de Joaquim Xirau a la Secció de Lleida, a les onze del matí.

Miting a la Secció de Sant Celoni, a les quatre de la tarda. Oradors: Grau Verdú, F. Viladomat, Ambrosi Carrión.

Miting a la Secció de Tordera, a les tres de la tarda. Oradors: Francesc Palacín, Conrad Guardiola, Angela Graupera.

Miting a la Secció d'Arenys de Munt, a les quatre de la tarda. Oradors: Xavier Xaparro, Joan Fronjó, J. Duran i Guàrdia.

Conferència d'E. Granier-Barrera al Centre Republicà Autonomista d'Anglès. Tema: "Els obrers dintre de la República".

Conferència d'Abelard Fàbrega, a la Secció de Valls, a les onze del matí.

Conferència de Rafael Campalans a la Secció de Ripoll, a les onze del matí, Teatre Comtal. Tema: "L'Estatut vist per un socialista".

Miting a la Secció de Banyoles a les onze del matí. Oradors: Joan Comorera, Joaquim Pou, Felip Barjau.

Miting a la Secció de Sudanel, a les quatre de la tarda. Oradors: Ll. Ardiaca, J. Santaló, D. Jufresa.

Miting a la Secció d'Alcarraç, a les onze del matí. Oradors: Ll. Ardiaca, J. Santaló, D. Jufresa.

Els companys de la Secció de Calella varen realitzar ahir, amb gran èxit, el miting d'adhesió al Primer de Maig.

Senyor Moles, ¿ha de durar molt el seguir les petjades del vostre antecessor senyor Anguera de Sojo? Protestem de les suspensions de les conferències que Maurin, Pestaña i Nin havien de donar a l'Ateneu Polytechnicum!

Unió Socialista de Catalunya

MAIG 3

Conferència de Lluís Ardiaca a la Secció I del Districte X, carrer del Clot, 32, a les deu del vespre. Tema: "Partit polític, sindicat i cooperativa".

MAIG 8

Conferència de Cosme Rofes a la Secció de Manresa, a les onze del matí. Tema: "El progrés humà".

Secció del districte VIII

En l'última Assemblea extraordinària modificà aquesta Secció els seus Estatuts, elevant a nou els individus de Junta directiva. Aquesta ha quedat constituïda com segueix:

Secretari general, Agustí Coma; vice-secretari, Josep Bartrina; tresorer, Pere V. Sales; comptador, Joan Sasplugàs; vocals: Cèlia Paltuvi, Miquel Alemany, Enric Torras, Pere Mateo, Pau Duaygues.

URALITA

Els millors materials per a la construcció

URALITA, S. A.

Plaça Antoni López, núm. 18
Telèf. 10556 - BARCELONA